

Ön
av Saleef Bin Islan

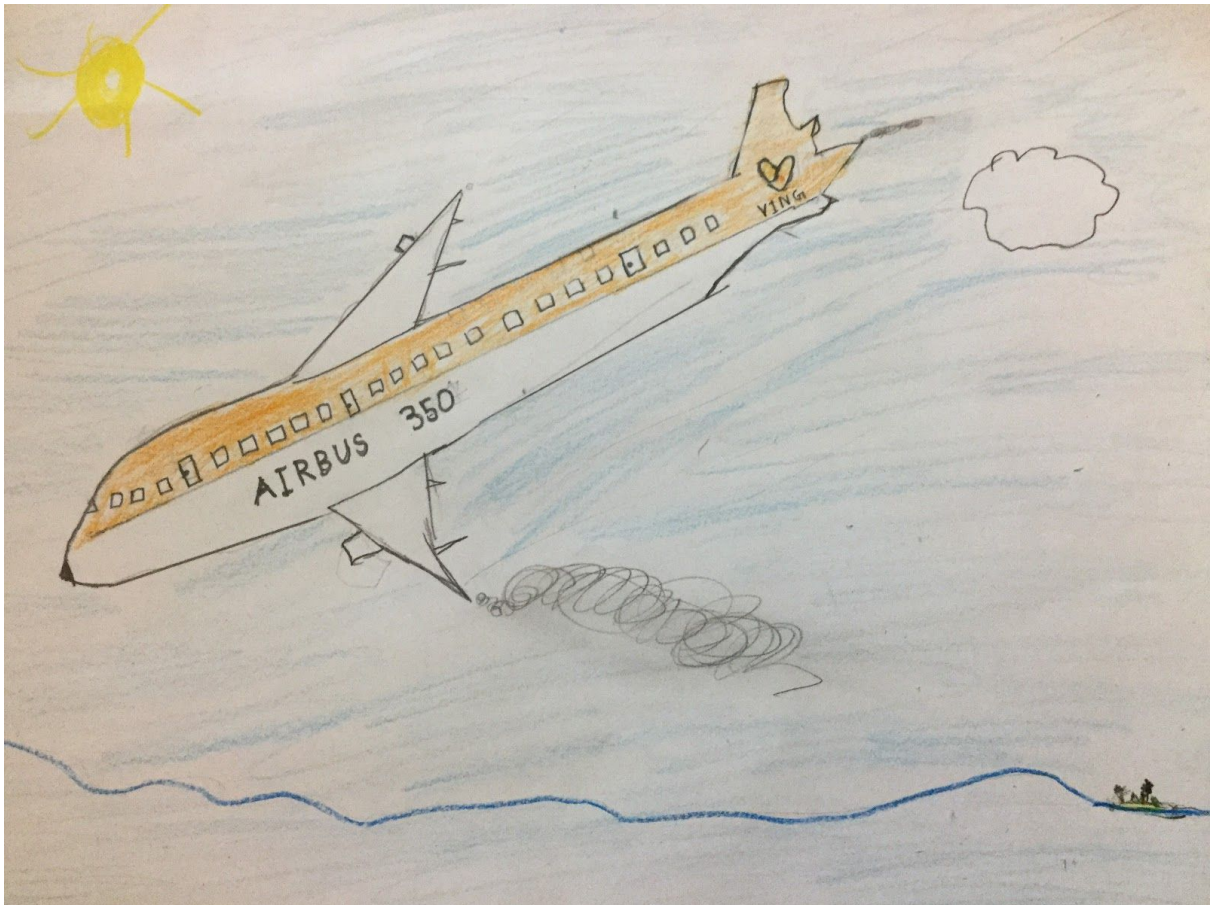

ÖN

Jag heter Elias och är 10 år. Jag fyller år den 27 maj. Mitt blonda hår brukar alltid vara rufsigt även om jag brukar kamma den. Mina föräldrar säger alltid att mina ögon är fina, som en prins påstår alltid min pappa Anders. Mina ögon är i själva verket bruna, inte så snyggt om jag vill påstå. På skolan säger alla att jag är tuff och modig, bara för att jag brukar säga emot de stora killarna för att få bollen, men jag tycker inte att jag är särskilt modig eller tuff. Min mamma Lisa håller alltid med det de andra barnen säger. Jag har inga syskon och det tycker jag är bra. Jag bor i Falun i vit och svart villa med garage. Inuti huset så liknar det mest en djungel med massor av akvarium med pirayor och palmer och jag har inget emot det för att alla i skolan är avundsjuk på mitt hus. Mitt rum liknar mest en cockpit på en rymdskepp. Det är de andra också avundsjuka på. Efter skolan så brukar jag vara ensam hemma för att mina föräldrar jobbar i en bank. Så de enda gångerna jag ser de vid frukosten och innan jag ska lägga mig.

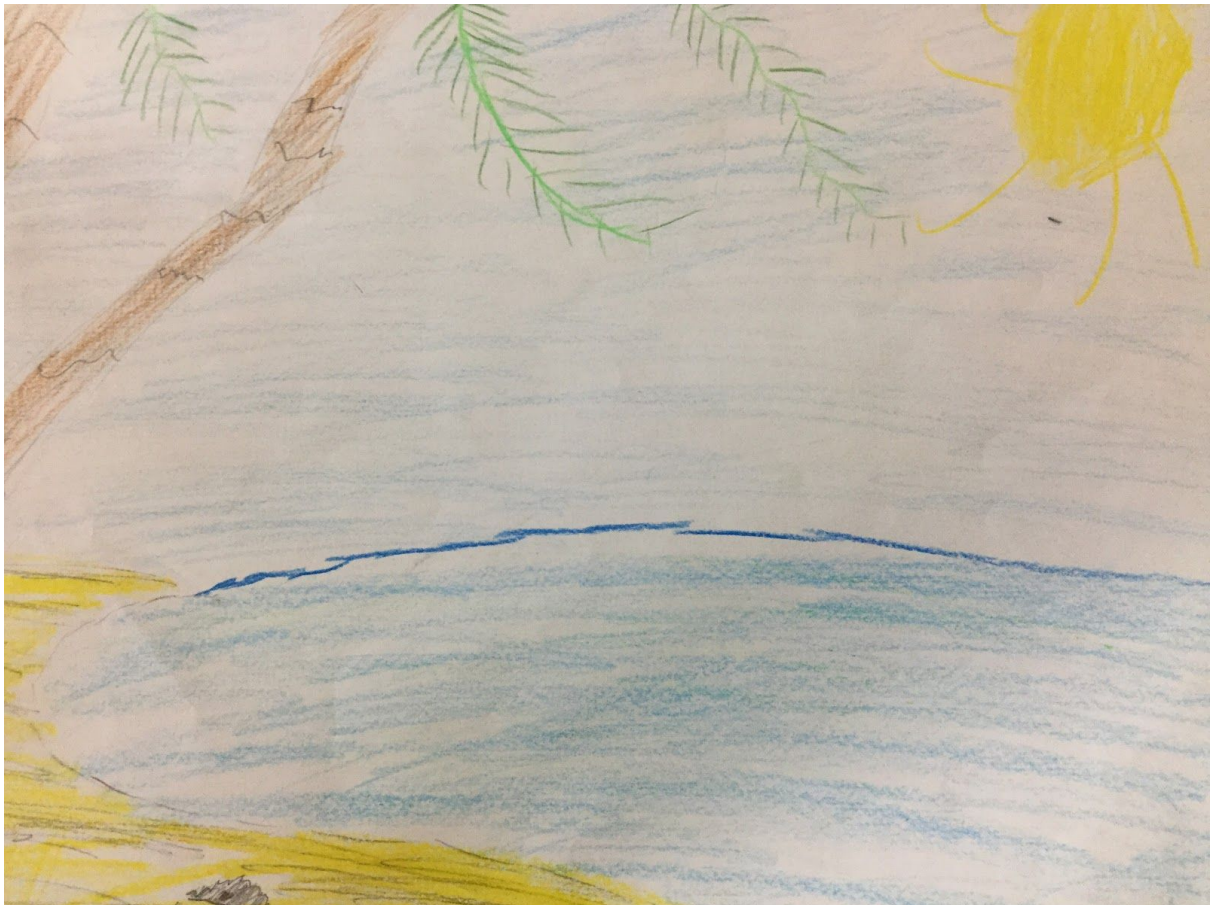
Jag får inte spela hemma så jag brukar leka att jag är en äventyrare i djungeln. Det sista jag vill göra är att flytta från mitt hus eller Amazonas som jag kallar det. Jag har också varit med i tidning som man kan läsa nedan.

Det var den 13 maj då Airbus 350 kraschade i en okänd ö någonstans i Bermudatriangeln. De flesta omkom förutom familjen Anderson där alla medlemmarna i familjen överlevde. Sweden Times har tagit en specialinterviu med Elias, en av medlemmarna i familjen Anderson.

“Jag och min pappa satt bredvid vingen då vänstra vingens motor slutade snurra. Vi skulle till USA och jag frågade pappa ‘vi är väl inte framme än pappa?’ Jag hade inte ens sagt orden förrän planet började störta. Livbåtarna på flygplanet blåstes upp automatisk och jag och mina föräldrar tog en båt och satte oss. Vi hade mat och vatten med oss så vi klarade oss. Efter 2 dygn så var vi på en strand på ett ö. Jag såg mig omkring och såg en massa andra livbåtar. Jag och mina föräldrar började springa inåt mot ön. En ruten lukt nådde plötsligt mina näsborrar. Jag spårade lukten och såg ett hemskt syn.

Ö

Ett antal ruttna människor som var halvt begravda i jord låg framför oss. Jag såg mig över axeln för att se mina föräldrars reaktion men de var försvunna. Jag blev orolig och började springa runt ön. När jag nästan hade gjort ett helt varv runt ön så såg jag en bit av mammas klänning. Jag tog upp biten och gick lite till. Sen såg jag pappas kamera ligga på marken sen så såg jag två stycken människor. Jag trodde att det var mina föräldrar så jag slog armarna om dem. Det var inte mina föräldrar, det var kannibaler! De tog mig till mitten av ön där jag såg mina riktiga föräldrar men jag hann inte säga något förrän de hade börjat tortera oss som galningar.

De tog hand om oss fast de torterade värre än någonsin. Jag blev svagare och svagare för varje dag som gick och helt plötsligt slutade det med att jag svimmade. Jag vaknade av att jag hörde kannibalerna sjunga och kände ett hårt slag över axeln. Jag såg att mina föräldrar var av svimmade och bad en tyst bön på att någon skulle komma och hjälpa oss.

Som tur var kom hjälpen två dygn senare då en filmgrupp kom och besökte kannibal byn. Det var fem stycken i gruppen men en av de i gruppen blev dödad då en av de frågade om kannibalernas tradition. De andra medlemmarna tittade förskräckt på kannibalen som dödade honom. Dom sprang iväg men jag hann skrika hjälp och som tur var hörde de mig och kom tillbaka. Men kannibalerna skadade en av dom allvarligt.

Kriget hade börjat. Kannibalerna kastade spjut och yxor medans filmgruppen kastade kameror och kameraställ. En av film grabbarna kom och lösgjorde oss från repen och skrek *Rättret*. Vi sprang allt vi kunde och följde efter dom. Dom hade två stycken båtar och sa åt oss att sätta oss i av båtarna. Vi åkte hem utan problem för att de hade stuvat mat och vatten i båtarna. Sen så var vi evigt tacksamma mot dom.

-Elias Anderson.

